

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **M.S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 2024 r.,

skargi prokuratora

na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 4 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1234/24

uchylający w części wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie

z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 121/24

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć

Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M.S. został oskarżony o to, że „w okresie od 17 marca 2016 r. do 12 grudnia 2019 r. w L., pow. c., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posiadał oraz używał wyłącznie na własne potrzeby urządzenia niedozwolonego, w postaci

dekodera przystosowanego do korzystania przez nieuprawnionego odbiorcę z chronionych usług dostępu do cyfrowych programów telewizyjnych platformy satelitarnej C. bez uprzedniego upoważnienia usługodawcy spółki C. Polska S.A. z/s w W. powodując straty w wysokości około 4399,56 zł na szkodę spółki C. Polska S.A. z/s w W., tj. popełnienia czynu określonego w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym w zb. z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym w zw. z art. 11 § 2 k.k.”

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 121/24, Sąd Rejonowy w Chrzanowie:

1. na mocy art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M.S. o czyn wyżej opisany, stanowiący występkek z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym w zw. z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym w zw. z art. 11 § 2 k.k. na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,
2. na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego C. Polska S.A. z/s w W. kwoty 2199,78 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 75/100).

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła prokurator, podnosząc zarzuty:

1. mającej wpływ na treść orzeczenia obraży przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 342 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie w pkt II wyroku warunkowo umarzającego postępowanie określenia terminu wykonania przez M.S. obowiązku probacyjnego częściowego naprawienia szkody na

rzecz pokrzywdzonej spółki C. Polska S.A. z/s w W. , pomimo, iż obowiązek określenia terminu wynikał z treści art. 342 § 2 k.p.k. w zw. z art.67 § 4 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k.;

2. obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegającej na orzeczeniu w pkt II wyroku obowiązku naprawienia szkody na rzecz spółki C. Polska S.A. z/s w W. w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, a to przez zawarcie w orzeczeniu sprzecznych treści i odmienne określenie wysokości obowiązku naprawienia szkody w części na rzecz spółki C. Polska z/s w W. w zapisie cyfrowym i słownym, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, autorka apelacji wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez określenie w pkt II wyroku terminu obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego operatora - spółki C. Polska S.A. z/s w W. - 1 miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku oraz poprzez poprawne wskazanie wysokości częściowego naprawienia szkody w kwocie 2199,78 zł w zapisie słownym.

Wyrokiem z dnia 4 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1234/24, Sąd Okręgowy w Krakowie, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., uchylił pkt II zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Chrzanowie do ponownego rozpoznania.

Od powyższego orzeczenia skargę na wyrok sądu odwoławczego wywiodła prokurator, który zaskarżyła je w całości, zarzucając mu rażącą i mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 437 § 2 k.p.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż stwierdzone przez Sąd Okręgowy w Krakowie uchybienia w wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie, polegające na obrazie prawa procesowego w postaci art. 342 § 2 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. spowodowały konieczność uchylenia przedmiotowego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy podniesione w apelacji prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie zarzuty nie skutkowały potrzebą przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego, a co za tym idzie brak było wskazanych w art.

437 § 2 k.p.k. przesłanek uzasadniających uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Podnosząc powyższy zarzut, autorka skargi wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 4 września 2024 roku, sygn. akt IV Ka 1234/24 i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że – co pominięto w skardze – w apelacji od wyroku sądu I instancji uchybienie polegające na odmiennym zapisie cyfrowym i słowno – cyfrowym (dalej określany skrótowo jako słowny) kwoty orzeczonej tytułem obowiązku naprawienia szkody w punkcie II wyroku sądu *meriti*, zakwalifikowano jako bezzwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Dowodzą tego zarówno treść zarzutu odwoławczego, jak i wywody zawarte w uzasadnieniu apelacji. Przemilczenie owego wątku w skardze i zarzucanie Sądowi Okręgowemu, że wadliwie potraktował ww. uchybienie jako bezzwzględną przyczynę odwoławczą, stanowi zatem ewidentny przejaw nielojalności procesowej.

Ponadto, gdyby podzielić argumentację zawartą w skardze, że wyłącznie kwota 2199,78 zł jawić się mogła jako kwota prawidłowa, to zaistniałe uchybienie należałoby potraktować jako oczywistą omyłkę pisarską, podlegającą korekcie w trybie art. 105 k.p.k.

Rzecz jednak w tym, że odmienność pomiędzy zapisem cyfrowym i słownym, jaka pojawiła się w punkcie II wyroku sądu *meriti*, powyższego charakteru nie miała. Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I KZP 2/18 „omyłka pisarska może być uznana za oczywistą, jeżeli po dokonaniu przez sąd analizy treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa, podstaw skazania i wymiaru kary, zostanie ustalone, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary (innego środka reakcji prawnokarnej)

odzwierciedla wymiar kary (innego środka reakcji prawnokarnej), który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa”. Ten przypadek w przedmiotowej sprawie w sposób oczywisty nie zachodzi. Ani bowiem treść wyroku, ani przyjęta przez sąd kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu, jak też podstawa prawna rozstrzygnięcia nakładającego obowiązek naprawienia szkody, nie pozwalają na taką konstatację. W pisemnych motywach powołanej wyżej uchwały, co w kontekście uwag zawartych w uzasadnieniu skargi wymaga podkreślenia, wskazano nadto, że, „w przypadku rozbieżności w zapisie słownym i cyfrowym orzeczonej kary, ustalenia, który zapis opisujący karę (lub inne środki) jest omyłką pisarską, nie można prowadzić poprzez analizę poprzedzających wyrok dokumentów sprawy, w tym np. treści wniosku o skazanie bez rozprawy (art. 345 § 1 - 3 k.p.k.), nawet gdy wniosek ten został przez sąd uwzględniony, jak i w oparciu o uzasadnienie wyroku. Uzasadnienie wyroku to przecież dokument odrębny od samego wyroku, sporządzany po ogłoszeniu wyroku i z reguły dopiero na wniosek, a więc nie zawsze. Z zasady więc nie może stanowić podstawy do wyjaśniania rozbieżności zawartych w wyroku w zakresie orzeczenia o karze. Ponadto, pisemne motywy rozstrzygnięcia wyjaśniać mają to rozstrzygnięcie, a nie je dopiero ustalać lub opisywać, w szczególności, który z dwóch różnych zapisów określa rzeczywisty wymiar kary. Nie można zatem przez treść uzasadnienia rozstrzygać rozbieżności w treści wyroku. Uzasadnienie wyroku ma przecież charakter jedynie sprawozdawczy. Powyższe wspiera argument, iż w razie zachodzącej sprzeczności między treścią wyroku a jego uzasadnieniem, wiążąca jest treść orzeczenia, które będzie podlegać wykonaniu, zwłaszcza, że to przecież wyrok został ogłoszony publicznie”.

W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy, sąd odwoławczy miał pełne podstawy do tego, by potraktować opisanę wyżej uchybienie jako bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., a to w konsekwencji musiało skutkować uchyleniem rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi

Rejonowemu w Chrzanowie do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał skargę na wyrok sądu odwoławczego za bezzasadną i – stosownie do treści art. 539e § 2 k.p.k. – orzekł o jej oddaleniu, kosztami postępowania skargowego obciążając Skarb Państwa.

[WB]

[a.ł.]